

Zpráva o činnosti

ŠKOLY

ZŠ A MŠ HORKA NAD MORAVOU

2020/2021

04

Letní škola

07

Semináře a školení

Učitel a jeho postavení ve třídě

Seminář Syndrom vyhoření s Alžbětou Divišovou

Školení Edookit, JitSi, Teams

Projekt pomáháme školám k úspěchu

14

Začátek školního roku

Zahájení v prvních třídách

Výjezdy na 2. stupni

19

Ohlédnutí za druhým uzavřením škol

Jak to vidí asistenti

Školní družina

Úvodní slovo ředitelky školy

V září jsme s elánem nastoupili do školy. Těšili jsme se, že si užijeme novou venkovní učebnu a budeme si pochutnávat v nové krásné školní jídelně. Všichni jsme se pustili do práce a doufali, že se nebude opakovat scénář z jara a školy se neuzavřou. Přání zůstalo nevyslyšeno – situace se postupně zhoršovala. Za cenu, že se budou žáci učit prezenčně, nás neodradily ani povinné roušky. Nejdříve ve společných prostorech, následně i ve výuce na 2.stupni. Začali jsme i týden s rotační výukou (polovina tříd 2.stupně prezenčně ve škole, polovina doma distančně).

I přes všechna hygienická opatření se bohužel školy v celé České republice dne 14. 10. 2020 opět zavřely. Uzavření se netýkalo mateřských škol. Tady platí poděkování učitelkám a všem zaměstnankyním naší školky, že situaci zvládly v nelehké době.

Přechod na distanční výuku nás už nevyděsil tak jako na jaře. V letošním školním roce jsme přešli na školní informační systém Edookit. Slouží nám pro komunikaci se žáky s rodiči. Museli jsme se všichni naučit s ním pracovat, učitelé zadávat úkoly, práce žákům, posílat výukové materiály a žáci a rodiče zase odesílat úkoly zpět.

Pokud jde o technické zabezpečení, využili jsme finance, které nám poskytlo MŠMT na nákup ICT techniky. Pořádili jsme pro učitele nové notebooky, tablety, sluchátka s mikrofonom atd. Nová ICT technika byla nutná pro zajištění distanční výuky. Některým žákům jsme zapůjčili tablety a notebooky pro zvládnutí on-line výuky. Bylo to většinou do domácností, kde je více dětí. Pokud probíhaly současně on-line hodiny, tak se nemohly účastnit.

Děkuji všem, že se obrnili trpělivostí a zkoušeli nové věci a nenechali se odradit případnými neúspěchy. Bylo také potřeba vyladit množství on-line hodin. Některým rodičům připadalo, že je jich málo, jiným zase mnoho. S rodiči i žáky jsme komunikovali a hledali optimální řešení.

Letošní rok nás naučil nové alternativní metody. Současně jsme zjistili, že máme ohromně zodpovědné a šikovné žáky, kteří zvládli výuku v obtížných podmínkách.

Děkuji žákům, rodičům, pedagogům, že jsme společně zvládli druhé uzavření škol.

Blíží se vánoční svátky. Přeji všem pod stromeček hodně štěstí a pevné zdraví. Nepotřebujeme přece haldy dárků, ale potřebujeme být s rodinou, se svými blízkými. Ať se nám všem toto přání brzy splní.

*Mgr. Sylva Stavarčíková
ředitelka ZŠ a MŠ Horka nad Moravou*

Pedagogický rozvoj

Letní škola

Pro mě byly nejlepším zážitkem společné denní, a hlavně noční hry. Vzpomínám si na aktivitu nalévání vody do roury, jak jsme různými způsoby zakrývali malé dírký a velké díry a i přesto, že jsme byli smáčeni a sprchováni studenou vodou, drželi jsme pospolu až do konce, bylo to úžasné a legrační.

Na letní škole byli také noví kolegové. Toto setkání je jeden ze způsobů, jak se více poznat a říct si něco o sobě. Přesvědčila jsem se, že se na své kolegy mohu s důvěrou obrátit. Mám úctu k všem těm, kteří toto všechno připravovali.

Pavλίna Antonyová

První zkušenost byla velice příjemná a osvěžující. Celé prázdniny jsem se učila na státnice, takže pobyt na Severomoravské chatě byl fajn. Zůstávala jsem zde jen na jednu noc, a tak jsem „zažila“ jen úterní teambuilding, který byl skvělý. Super aktivity – během dne i večera – nedokážu vypíchnout tu nejlepší – všechny byly inspirativní. Odreagovala jsem se a hodně se nasmála:)

Jiřina Sedláčková

Letní škola je opravdu atraktivní podoba začátku učitelského školního roku. Severomoravská chata v mých oblíbených Jeseníkách, les všude okolo, klid, dobré jídlo – to dělá opravdu hodně. Vážím si toho o to víc, jako začínající učitel. Je to ale velká výzva

vrhnout se do kolektivu padesáti nových lidí a pobrat všechny informace, které kolem vás celý den doslova „jedou“. Vezme si to hodně energie, ale o tom už prostě učitelské prostředí je. Odplatou za to je dobrý pocit z nově navázaných kontaktů (který je během školního roku nenahraditelný) a částečné povědomí a představa toho, do čeho jdu. Díky letní škole jsem se tak mohla cítit na „nové půdě“ už od září bezpečně.

Anna Němcová

Letní škola byla pro mě příjemná. Tím, že jsem měla možnost mimo pracovní prostředí (mimo školu) se s některými novými kolegy buďto vzájemně seznámit/představit nebo dokonce i více poznat, jsem se pak cítila na začátku školního roku na půdě školy o to příjemněji.

Největším zážitkem byl pro mě adrenalinový zážitek s Jirkou Škarohlídem, kdy jsem se odhodlala nechat se na laně vytáhnout nahoru a „překročila bránu pravěku“. Byla jsem „rozklepaná“, ale následně na sebe pyšná :-D.

Šárka Müllerová

V srpnu jsem se poprvé zúčastnila letní školy. Jako pro začínajícího pedagoga to pro mě byla úplně nová zkušenost. První práce, nový kolektiv, nové zkušenosti. Celou dobu mi hlavou létalo milion otázek. Bude mě práce bavit? Zapadnu do kolektivu? Zvyknu si na brzké vstávání? Jaký program nás na letní škole čeká?

Když nad tím zpětně uvažuji, tak veškeré starosti byly naprosto zbytečné. Pedagogové nás nováčky vstřícně přivítali. Velmi mě potěšil úvodní stmelovací teambuilding, který na mnohých školách není obvyklý. Čekaly nás různorodé aktivity, ve kterých si každý našel to své.

Pro mě nezapomenutelným zážitkem bylo stavění mostu pomocí tří dřevěných prken. Na závěr bych vyzdvihla informační složku letní školy. Z letní školy jsem odjížděla obohacena informacemi a s jasnou vizí, jak bude vypadat začátek školního roku s ohledem na Covid-19.

Michaela Moravcová

Letní škola byla pro mě ten nejlepší start do nového školního roku! Jsem moc ráda, že jsem tam byla. Největší zážitek pro mě byla možnost poznat všechny kolegy i mimo školu. S některými jsem se od mého nástupu ve škole vůbec nepotkala, a tak jsem moc ráda, že jsem mohla díky letní škole všechny poznat.

Martina Vachtková

Před odjezdem na letní školu jsem byla trošku nervózní. Panovaly u mě smíšené pocity z toho, že jedu do neznámého prostředí s lidmi, které jsem nikdy neviděla. Musím ale podotknout, že jsem se těšila. Člověk má nějaké očekávání, ale na druhou stranu moc netuší, co se tedy bude dít.

Program letní školy hodnotím skvěle. Pro mě jako nováčka to bylo velmi obohacující. Líbily se mi teambuildingové aktivity, protože při nich panovala

uvolněná atmosféra. Vnímala jsem chování budoucích kolegů v různých situacích a pomohlo mi udělat si alespoň malý bezvýznamný obrázek o většině z nich :-).

Musím zdůraznit také skupinové práce, ve kterých docházelo k neustálým změnám, co se týká složení týmu. To bylo příjemné, protože jsem měla možnost pobavit se skoro s každým, kdo na letní škole byl. No a co se týká porad, které proběhly, tak ty mi samozřejmě daly nekonečně mnoho informací, které jsem vstřebávala delší dobu a bez nichž si nedokážu nástup do školy vůbec představit. Chtěla bych tedy poděkovat všem, kteří se na realizaci letní školy podíleli.

Nejkladněji hodnotím to, že se do práce každý den těším. Pracuji v týmu holek, které jsou vstřícné a ochotné pomoci či poradit, což se velmi projevilo na začátku školního roku a vlastně až do teď v této zvláštní době. Myslím si, že se zvládneme na spoustě věcech domluvit, navzájem si vyhovět, a to se mi líbí. Vážím si toho, jak mě mezi sebe přijaly.

Lucie Pryclová

Na letní školu jsem jela – asi jako všichni nováčci – v nejistotě, nevěděla jsem, co se bude dít a jak to bude probíhat. Ale mohu říct, že hned po příjezdu a první aktivitě jsem věděla, že jsem na správném místě, se správnými lidmi, a že to budou příjemně strávené dny. Největší zážitek jsem měla ze stromové aktivity, kdy jsem překonala své

obavy a dokázala přejít přes bránu do pravěku (pro mne spíše vstoupit do nového pracovního prostředí).

Určitě mi letní škola pomohla na začátku školního roku, lépe jsem se orientovala a věděla, za kým mohu přijít s určitou záležitostí a kdo mi s ní pomůže. Myslím, že myšlenka letní školy je velice hezká a obzvlášť pro nováčky velmi užitečná.

Yvona Eliášová

Letní škola mi jednoznačně pomohla zařadit se lépe mezi mé kolegy a cítit se v novém kolektivu přirozeněji. Oceňuji, že jsme zahájili školní rok v méně formálním prostředí. Výjezd byl pro mě po všech stránkách intenzivní a jsem vděčná, že jsem mohla spolupracovníky poznat dříve po lidské než profesní stránce.

Alžběta Juříková

Letní škola byla fajn, nemám žádné výhrady. Určitě jsem rád, že se na škole taková akce koná, protože jinak by bylo mnohem těžší se seznámit s lidmi (je nás prostě moc :). Hrozně mě bavily Jirkovy akce a doufám, že v jejich pořádání bude pokračovat ještě spousta let.

Čeněk Cvešper

Učitel a jeho postavení ve třídě s Kateřinou Lerchovou

Primárně byl seminář určen pro začínající pedagogy a AP, ale nakonec se semináře zúčastnili i starší a zkušenější pedagogové.

Seminář se týkal role učitele ve třídě a jak ji naplnit. Dotkl se stylů komunikace s žáky a taky desatera, které by měl mít učitel neustále na mysli, pokud nechce zvyšovat napětí a možnosti šikany ve třídě.

Část semináře byla diskusní a pedagogové se mohli dotazovat na názory a doporučení k situacím, které je pro ně obtížné řešit (komunikace s rodiči, třídní klima, kolektivní vina apod.) Na tento seminář budou navazovat další s tématy komunikace a práce s problémovými žáky. V rámci těchto seminářů chci zařadit i specifika online komunikace.

Kateřina Lerchová

Jedna z mých priorit je důslednost, nastavit si hranice, abych se v tom cítila dobře. Pomocť žákům, pokud pomoc chtějí. Různými směry je vedu k zodpovědnosti, spolehlivosti. Patří tam i to, když např. jim nevyjde dobře test nebo písemka, jak a čím posílit vnitřní motivaci, co udělat pro zlepšení známky, komunikovat s nimi o možnostech. Nechat je mluvit, aby se vyjádřili, podporovat je ve všem, co vím, a kde je skrytý potenciál, tak je v tom podpořit.

Pavλίna Antonyová

Takové semináře vnímám jako přínosné a ráda se podobných i příště zúčastním. Nejsem sice ten typ, který chce vždy řešit nějaký problém ve větším kolektivu, ale pokud mám příležitost, ráda vnímám zkušenosti ostatních. Líbí se mi to nastavení, že kolegové na sebe vzájemně VĚCNĚ reagují. Z předešlého působiště jsem byla zvyklá pouze na ty situace, kdy učitelé popsali svoji situaci ve třídě formou stěžování a ostatní kolegové pouze vyjádřili své pochopení k situaci.

Šárka Müllerová

Celým seminářem se jako červená nit vinula otázka nastavení vlastních hranic. V jakékoli profesi, ve které se pracuje s lidmi, bývá náročné zanechat myšlenky

na práci na pracovišti. Učitelství pak není výjimkou. Učitel nejen že předává žákům vědomosti a dovednosti, jak s nimi nakládat, zároveň je svým chováním, postoji a názory ovlivňuje, stává se žákům vzorem. To s sebou nese jistou zodpovědnost a chceme-li svou práci dělat dobře, je zcela přirozené se nad svými postupy zamýšlet.

Každý učitel jistě chce své žáky ovlivňovat, vzdělávat a vychovávat, jak nejlépe dokáže. Třídní učitel pak přijímá za svou třídu zodpovědnost, do určité míry s ní srůstá a její problémy se stávají jeho problémy. K žákům si tak vybuduje citovou vazbu. Pro některé učitele je pak velmi náročné přijmout skutečnost, že existují situace, s nimiž žákům nemohou při nejlepší vůli pomoci. Tato situace se pak stává frustrující a učitel o žákovských problémech mnohdy přemýšlí i ve svém volném čase, což neprospívá pracovní hygieně.

Sám jsem si vědom, že je pro mne v některých případech komplikované oddělit pracovní záležitosti od těch soukromých, práci na vlastních hranicích tak беру jako velmi podstatnou. Z tohoto důvodu jsou pro mne podobné semináře jednoznačným přínosem, jelikož si mohu nejen vyslechnout názory svých, mnohdy výrazně zkušenějších kolegů vyslechnout,

ale zároveň se ujistím, že skutečnost, že nemohu vždy žákům se všemi jejich problémy pomoci, není mým selháním, nýbrž prostým faktem, se kterým je třeba počítat a smířit se s ním.

Jakub Neubauer

Obsahem semináře bylo desatero správného učitele, psychohygiena a citlivost vůči klimatu třídy. Věřím, že pro mnohé kolegy byl seminář přínosem. Pro mě však jeho příliš teoretická povaha spolu s nezměrným počtem „učebnicových“ informací dávkovaných v krátkém čase ubírala na jeho vstřebatelnosti. Pro mě jako pro začínající učitelku bylo náročné po vyučování věnovat zvýšenou pozornost teoretickému semináři. Mrzelo mě, že nebyl více prakticky zaměřen.

Michaela Moravcová

Takové semináře jsou podle mě přínosné. Něco mám už zažité a používám automaticky. Na jiné věci si postupně přicházím a zkouším je zařazovat do praxe.

Díky seminářům mohu diagnostikovat to, jak jsem na tom já. Přijít na to, co už zvládám a na co je potřeba se zaměřit.

Na závěr bych chtěla velice poděkovat za takové přínosné semináře. Jsem ráda, že se mohu vidět s kolegy, na které běžně nenarazím a velice si vážím možnosti sdílet příběhy z praxe, protože sdílení zkušeností a celková praxe mi k rozvoji pomáhá nejvíc.

Květa Merunková

Seminář byl přínosný především kvůli praktické části, kdy jsme si s kolegy vyměňovali názory, rady a podněty. Vyzdvihovaly se tam informace, které pedagog teoreticky zná, ale rád na ně zapomíná. K těmto patří důležitost osobní hygieny a nastavených hranic. Seminář byl také motivační, jelikož nám připomněl, že můžeme být pro žáky vzorem, pozitivně je ovlivňovat a spoustu jim toho předat.

Alžběta Juříková

Seminář byl skvělý, dal prostor na sdílení i vzájemnou pomoc, ale zároveň nenutil nikoho do ničeho. Dal mi další náhled do toho, jak se brát jako persona učitele, což určitě využiji.

Čeněk Cvešper

„Tento seminář přišel doslova v pravou chvíli.“

Sotva se člověk otřepal z prvních dnů, tak hned několikrát narazil na oblasti jako jsou: děti a hranice, děti a pravidla, emoce, pomoc dítěti, bezmoc, frustrace, míra energie jako ne/jistota úspěchu, postavení a role učitele ve třídě a nejistý pocit, jestli tohle všechno může vůbec začínající učitel dlouhodobě zvládnout.

Děkuji za toto téma školní psycholožce Katce, protože mi to dalo světlo do dalších dnů, a hlavně podporu a naději, že to může být lepší, když budu vědět, jak na to. Uff, tak do toho!

Anna Němcová

Na semináři jsme pracovali zejména s vymezením hranic. Pro nás jakožto učitele bývá často náročné oddělit práci a emoce. Protože není možné jen učit a od všeho ostatního se oprostit, často se prací zabýváme ještě dlouho poté, co doma opravíme poslední písemku. Přemýšlíme o škole, žácích, situacích.

Někdy si dění ve třídě bereme příliš osobně, případně si nejsme jisti, jak v tom kterém okamžiku správně zareagovat. Jsme vnitřně přesvědčeni, že za každou cenu musíme být vzory, i když jsme všichni jenom lidé a někdy se holt každému stane, že by třídu nejraději na chvíli opustil. Což – jak jsme byli ubezpečeni – můžeme.

Hovořili jsme o uzemnění, způsobech, jak se rychle uklidnit, abychom v náročnější situaci dokázali vše vyřešit co

nejklidněji a nejrozumněji. Byl kladen důraz na odstup. Jsou chvíle, kdy je lepší nejprve vychladnout, a až potom se pustit do řešení problému. To pak nepomáhá jen nám učitelům, ale také žákům. V atmosféře, kde se komunikuje v klidu a s pochopením, se všichni cítí lépe.

Zabývali jsme se také našimi kompetencemi v oblasti osobních záležitostí žáků. Ani oni nevnímají školu jako místo odtržené od života, takže to, co prožívají, se promítá i do jejich chování v ní. Učitelé, kteří s nimi tráví čas, se o žáky zajímají, záleží jim na nich. Někdy není lehké připomínat si, že nelze vyřešit všechno, a že zde nejsme jen my, ale

i speciálně zaměřeni pracovníci, se kterými je možné spolupracovat.

Jakožto začínající učitelka jsem velice ráda, že se podobných seminářů mohu účastnit, protože je to šance získat nejen odborné informace, ale také si poslechnout zkušenosti ostatních kolegů a společně se o nich bavit a hledat řešení. Díky tomu pak v některých situacích mohu jednat připraveněji, byť jsem je předtím nezažila.

Veronika Neubauerová

Školení Edookit, JitSi, Teams

Jarní uzavření školy nás překvapilo, vyděsilo a zjistili jsme, že na tuto situaci absolutně nejsme připravení. Ve škole jsme měli Edookit (školní informační systém), ale využívali jsme ho pouze pro tisk vysvědčení. Stále jsme vedli papírovou třídní knihu a žákovskou knížku. Už na jaře spousta učitelů volala po využívání všech funkcí Edookitu.

Školení připravili Marta Švehlová a Jiří Škarohlíd. Na konci srpna proškolili učitele a od září již vedeme třídní knihu i žákovskou knížku elektronicky. S nástupem dětí do školy se začala zhoršovat epidemiologická situace v celé republice. Začalo se mluvit o uzavření škol. Proběhla další školení Edookitu, učili jsme se zadávat úkoly. Všem rodičům i žákům byly zaslány přístupové údaje do Edookitu na začátku září.

Pro vedení videokonferencí jsme zvolili videokonferenční systém Jitsi, který je zdarma, jednoduchý na ovládání pro žáky, rodiče i učitele. Proškolil nás Ondřej Šnevajs. Hned od začátku distanční výuky probíhaly online hodiny v některých předmětech. Postupně se odstraňovaly technické problémy a podařilo se zapojit skoro všechny žáky do online výuky. Někteří učitelé zvolili jiné videokonferenční systémy, které znali a měli s nimi zkušenosti.

Pro zajištění kybernetické bezpečnosti jsme nakonec zvolili zakoupení licencí Microsoft Office 365, jejichž součástí je videokonferenční systém Teams. Systém MS Teams má tu výhodu, že kromě videokonferencí v něm lze tvořit třídy, kde můžeme sdílet materiály nebo testy, které si zde žáci přímo vyplní. Proběhlo celkem 5 školení, které pro nás připravila lektorka Andrea Němcová. Garantem a odborníkem na naší škole je Lenka Rýznarová.

Určitě jsme byli více připravení než na jaře. Nyní by měla být naše jednotnost v Edookitu, který nadále používáme pro vedení třídní knihy, žákovské knížky, zadávání úkolů, komunikaci se žáky a rodiči a v MS Teams, který budeme využívat pro vedení videokonferencí. Období bylo náročné, a i nadále se musíme v digitálních technologiích vzdělávat.

Sylva Stavarčíková a Martina Hricová

Seminář syndrom vyhoření s Alžbětou Divišovou

Tento seminář byl velice blízký tématu Učitel a jeho postavení ve třídě. Proběhl online formou, takže byl pravděpodobně trochu jiný než ve své obvyklé podobě, ale nemyslím si, že by to škodilo.

Chodíme-li denně do zaměstnání, kde trávíme několik hodin, vždycky to na nás má vliv. Kromě práce, kterou odvádíme, se angažujeme také emočně.

„V ideálním případě přenášíme svou dobrou náladu a nadšení na ostatní. Občas ale nastávají situace, kdy je to těžší než jindy.“

Je velice důležité uvědomovat si, že stejně jako nás práce těší, může nás také vyčerpat. Proto je potřeba myslet také na duševní hygienu a na sebe samotné. Budeme-li zanedbávat prevenci, případně varovné signály, může se stát, že vyhoření postihne i nás. V takovém stavu však nikomu neprospějeme. Uškodíme tím hlavně sami sobě, ale také svému okolí.

Chodí-li učitel do práce s nechutí, strachem, beznadějí, přenáší část z toho i na své žáky. Nejen dospělí, ale i děti umějí vycítit, že něco není v pořádku. To se pak promítá i do hodin, ve kterých kvůli tomu vládne nepříjemná atmosféra, ve které se nikdo necítí dobře.

Na semináři jsme se nejen dozvěděli fakta, ale také jsme si vyzkoušeli několik cvičení, která mohou pomoci pracovat s negativními vlivy v našem okolí. Líbilo se mi, když jsme se učili přemýšlet nad situacemi a jevy s přihlédnutím k tomu, co pro změnu můžeme udělat my sami. V tom

podle mě tkví velká část prevence syndromu vyhoření. Spousta problémů nebo nepříjemností je řešitelná, rozhodneme-li se jim čelit. Nemusí to být zpočátku snadné. Někdy se s tím pojí i pramálo příjemné přijetí odpovědnosti (Co mohu dělat já? Čím sama přispívám k tomu, že se necítím dobře? Proč?).

Proto si myslím, že je velice důležité, abychom se podobných seminářů i nadále účastnili. Nevedou jen ke zlepšení pracovního života. Navržené postupy můžeme aplikovat také v běžném životě.

Veronika Neubauerová

Seminář byl přínosný. Na jeho základě jsem si sama o sobě uvědomila některé věci a mohla v souvislosti s tématem semináře o sobě přemýšlet a udělat některé kroky jako prevenci syndromu vyhoření.

Online semináře mi nevadí, pokud trvají cca 60 minut. Pokud jde o online vysílání, mám ve srovnání se seminářem, na kterém mohu být fyzicky přítomna, větší problém se soustředit a udržet pozornost.

Šárka Müllerová

Seminář byl naplánován na páteční odpoledne a po týdnu náročné práce bylo těžké se v mnoha momentech soustředit na výklad lektorky. Online podoba semináře tomu moc nepomohla. Bylo pro mne zajímavé poslouchat statistiky kolem syndromu vyhoření u zahraničních i českých učitelů a zároveň si pročíst a probrat reálné příběhy lidí. Syndrom vyhoření jsme probírali při studiu na vysoké škole, a tak jsem si znovu vyslechla některé rady, jak mu předcházet. Přidalo se k nim ale množství nových, což jsem uvítala. Budu se snažit poskytnuté rady promítnout do svého života, abych se syndromu vyhoření vyhnula.

Tereza Vaňková

Jak jsem zmínil v souvislosti se seminářem ohledně postavení učitele ve třídě, práce s lidmi dokáže být značně frustrující. Pro její dobré zvládnutí je nezbytné nejen dobré nastavení vlastních hranic, velkou roli hraje také pracovní kolektiv a opora v něm. Syndrom vyhoření je jistě v učitelské profesi nezanedbatelnou hrozbou, a na tomto semináři jsme si ukázali jeho průvodní jevy i možné důsledky.

Jeho součástí bylo i několik tipů na každodenní aktivity, které mohou výrazným způsobem snižovat hladinu stresu a tím, z dlouhodobého hlediska, také syndromu vyhoření předcházet. Osobně mne velmi zaujaly varovné signály, o nichž byla na semináři řeč, o kterých jsem měl dojem, že k běžnému stresu pracovního zatížení jednoduše patří. Byť sám nejsem typem člověka, který by se na konci dne ohlížel za svými úspěchy a hledal pozitiva ve svém konání, utvrdil mne seminář v přesvědčení, že klíčem ke zvládnutí stresových situací je komunikace. Z těchto důvodů jsem rád, že jsem se semináře zúčastnil, byť nemohl proběhnou klasickou presenční podobou, což ale nemělo na jeho obsah či význam žádný vliv.

Jakub Neubauer

Co mi čas s mediátorkou Alžbětou Divišovou dal? Především určité „know-how“ jak na stres. Když si člověk napíše na papír těch několik zátěží, které na něj právě padají, něco mu to o něm samém určitě odhalí. Jednotlivé oblasti pak může rozstříhat a roztřídit na „malé a velké stresory“ a pracovat s tím ještě víc. Mimo to také může odhalit své silné stránky, o kterých je potřeba vědět. Anebo použít křivku školního roku kde vidí, že může být hůř a je třeba to vzít opravdu vážně. To vše zaznělo na websemináři s názvem Syndrom vyhoření. Je to téma vážné, ale když se o něm mluví, není tak těžké. Škoda jen, že seminář nemohl být „naživo“, lépe

by se nám o takových důvěrných věcech mluvalo. Jak říká Max Kašparů, buduj šestistěn a nevyhoříš.

Anna Němcová

S Alžbětou Divišovou jsem už absolvoval seminář zaměřený na komunikaci. Měli jsme možnost ji do školy pozvat v rámci projektu APIV, který je zaměřený primárně na inkluzivní vzdělávání, ale dotýká se i jiných témat. Měl jsem radost, že i v pátek v online prostředí jsme se sešli v hojném počtu. Osobně mi dává smysl reflektovat, co se mi v pracovním životě odehrává a vyhledávám takovéto příležitosti. Zastavit se, popřemýšlet o tom, co dělám, jaký to má vliv na okolí, jak můžu věci měnit, nebo jak předcházet komplikacím. Jsem rád, když můžu vystoupit z rolí učitele, školitele, konzultanta nebo mentora a chvíli se pod vedením někoho jiného učit. Konkrétně si odnáším poznatek, že člověka, který vyhořel a rezignoval není možné o čemkoli přesvědčovat a často plýtváme energií na někom, kdo o to nemá zájem.

Miroslav Kubíček

Online semináře určitě mají své místo a čas. Tento se na to podle mě zrovna hodil, protože nebyl tak "aktivní" jako MBTI seminář (moc jsem jich zatím nezažil, tak nemám víc příkladů). Naopak MBTI seminář si takovouto formou neumím představit. Seminář jako takový mi přišel dost obecný a místy se i snažil sdělit něco, co mi přišlo jako selský rozum. Po pouhém půl roce učení je navíc těžké se na něco jako vyhoření dívat příliš realisticky a uvědoměle.

Čeněk Cvešper

Téma bylo velmi zajímavé. Tento seminář jsme však sledovaly s kolegyněmi připojeny k jednomu počítači ze školy, chybělo mi tam proto větší individuální propojení s lektorkou. Některé aktivity využiji.

Lea Höchsmannová

Zaujala mě aktivita v podobě kolečka, která byla rozdělena na 16 dílků. Do každého jsme napsali své dovednosti, vybrali ty, na které se zaměříme a vnitřně je posílíme. V této aktivitě jsem se našla. Je toho hodně, na čem je potřeba zapracovat anebo to změnit.

Další informace byly skutečné stresory v praxi učitele, proč dochází k vyhoření a jak tomu předcházet. Dále mne potěšilo, že jsme mluvili otevřeně i o svých osobních zkušenostech. Pro mě jsou tyto informace i rady užitečné a přínosné, určitě to využiji v osobním životě i ve škole.

Celkem chci pochválit paní lektorku. Byla stručná, mluvila zřetelně, byla pohodová, příjemná a její tón hlasu byl pro mě líbivý. Určitě bych uvítala další pokračování tohoto kurzu.

Pavína Antonyová

Tento seminář byl pro mě přínosný, přestože jsem se s tímto tématem setkala ve škole a při jiných příležitostech. Především osobnost lektorky byla zajímavá a přirozená, její slovní projev byl příjemný. Potěšilo mě, že nabízela praktické činnosti, při kterých jsem mohla zjistit něco o sobě, jak to vlastně cítím a mám já. Pěkné byly také příběhy lidí, kteří se s vyhořením už setkali. Přišlo mi přínosné vyslechnout si povídání o tom, co dělat a jak mluvit, když si myslím, že někdo kolem mě je kousek od vyhoření.

Yvona Eliášová

Pomáháme školám k úspěchu

Od září se ZŠ a MŠ Horka nad Moravou stává projektovou školou nové fáze projektu Pomáháme školám k úspěchu.

Naše škola je zapojena do projektu od školního roku 2012/2013. V nové fázi projektu se škola stala jádrem lokální sítě. Byli jsme vybráni jako jedna z deseti škol v ČR, abychom podporovali okolní školy v jejich rozvoji. Naším úkolem je podporovat rozvoj čtenářství, pisatelství a sebeřízení učení v ZŠ Horka nad Moravou a také v tomto inspirovat připojené školy lokální sítě. V průběhu tří let budeme organizovat setkávání těchto škol, dělit se s nimi o své zkušenosti a společně s nimi se rozvíjet dál. V ČR je do projektu Pomáháme školám k úspěchu zapojeno 116 škol z celé ČR.

Věříme, že dobré výsledky v učení mají žáci toho učitele, který soustavně vyhodnocuje dopad své výuky na učení dětí a sám se z toho učí, jak lépe vyučovat. Zaměřujeme se na společné profesní učení učitelů, které je propojeno s učením žáků. Podporujeme také lídry škol při vytváření kultury příznivé pro učení dětí i dospělých a budujeme učící se komunitu spojenou s naší vizí a praxí.

Obsahově se zaměřujeme na čtenářství, pisatelství, kritickou gramotnost a na sebeřízení při učení.

Spolupracujeme celkem s 11 školami (ZŠ a MŠ Šromotovo, Hranice, ZŠ a MŠ Náměšť na Hané, ZŠ a MŠ Příkazy, ZŠ a MŠ Skrbeň, ZŠ Olomouc, Gagarinova, ZŠ Velké Opatovice, ZŠ a MŠ Olomouc, Svatoplukova, ZŠ Česká Ves, ZŠ Moravská Třebová, Kostelní náměstí, ZŠ Zábřeh, B. Němcové, ZŠ a MŠ Zdeny Kaprálové, Vrbátky). Školou vybraní učitelé se setkávají v lokálních

sítích a jsou také zapojeni do celorepublikové projektové učící se komunity, využívají pomoci pedagogických konzultantů a silného odborného zázemí projektu. Společně vytváříme a sdílíme know-how a zkušenosti s budováním bezpečné a podnětné kultury pro učení.

Na škole působí čtyři projektový konzultanti: Kateřina Glosová, Daniela Hrnková, Michala Kafková a Miroslav Kubíček. Externě spolupracujeme s Milošem Šlapalem. V průběhu září jsme si nastavovali pravidla spolupráce a pozornost upřeli na začínající učitele s cílem je podpořit v jejich učitelských začátcích. V říjnu jsme hodně připravovali úvodní setkání pro všechny zapojené školy, které mělo proběhnout na hotelu v Olomouci, ale COVID-19 všechny naše aktivity přesunul do online prostředí. Podařilo se nám vše s vypětím sil zrealizovat bezkontaktně. V listopadu měli zapojení učitelé z připojených škol přijet navštívit výuku k nám do školy, to se také nemohlo stát. Nakonec jsme pro ně nachystali rozbor lekcí v online prostředí. V prosinci bychom se rádi více věnovali učitelům v ZŠ Horka nad Moravou, připravujeme čtenářská setkání online a vrátíme se ke vzájemné spolupráci s učiteli naživo.

Miroslav Kubíček

Spolupráce s Míšou Kafkovou a Milošem Šlapalem

V rámci projektu Pomáháme školám k úspěchu můžeme spolupracovat s předními českými odborníky na čtenářství.

Miloš Šlapal se dlouhodobě věnuje čtenářství a pro naše učitele připravil setkání, které se zabývalo rozvojem čtenářství na školách. Během tohoto setkání mohli učitelé reflektovat vlastní zkušenosti se zaváděním dílen čtení a podpory čtení jako běžné součásti života. Miloš vede v projektu tým, který vyvíjí pisatelský program, který navazuje na formát dílen psaní. S našimi učiteli měl možnost se setkat v online prostředí a předat jim poznatky a informace k tomuto tématu.

Míša Kafková je deset let členkou odborného týmu projektu PŠÚ, ve kterém má na starost tzv. „oborové čtenářství.“ Měla možnost se setkat s našimi učiteli ještě naživo na první „startovací“ schůzce k podpoře čtení v oborech. Další aktivity proběhly online. Tipy na oborovou literaturu, seznam použitých textů, sborníků a dalších zdrojů. V současné chvíli má nachystáno školení na Schémata (nelineární texty), který by s našimi učiteli ráda prošla.

Jsmo rádi, že s Míšou a Milošem můžeme spolupracovat, protože nás vzájemná spolupráce může významně obohatit a zlepšit naši výuku.

Miroslav Kubíček

Kultura školy

Zahájení školního roku v 1. třídách

Zahájení školního roku je pro všechny děti vždy velká událost. Ale pro prvňáčky je to i velký životní předěl. Najednou se z malých dětí stanou školáci, kteří přicházejí s velkým očekáváním. Chtějí pokračovat v objevování okolního světa, proniknout do tajů čísel a osvojit si písmenka, aby už "konečně" mohli číst v knihách jako dospělí. Úkolem nás pedagogů je, abychom tato očekávání naplňovali a vytvářeli dětem ty nejobtímnější podmínky pro jejich učení. Proto se snažíme, aby první den zanechal v dětech, ale i v jejich doprovodu, nezapomenutelné vzpomínky. Vzhledem k epidemiologické situaci jsme využili k přivítání dětí a rodičů nové prostory školní jídelny. Děti prošly slavobránou, která připomínala předěl mezi školkou a školou. Všechny přítomné přivítala loutka drakouna, která děti bude provázet světem knih. Děti se podívaly i do své třídy, aby si našly místo, kde budou další den sedět.

Po dvou hodinách odcházely děti zvesela domů a slíbily, že určitě ve středu zase přijdou.

Soňa Pavlíková

Letošní zahájení nového školního roku pro prvňáčky z 1.M proběhlo dne 1.9.2020. Aby se akce mohli účastnit i rodiče, konalo se zahájení roku venku pod pergolou naší nové venkovní učebny.

Děti byly pasovány námořnickou medailí na prvňáčky – námořníky a jejich "plavba" první třídou mohla začít. Společně (ale už bez rodičů) odešli do třídy, kterou si nadšeně prohlédly a do své nové aktovky si naskládaly své první školní věci. Potom se vrátily k rodičům, kteří mezitím dostali informace ke školní družině a jídelně. Děti i rodiče také pozdravila paní ředitelka, paní zástupkyně, pan zástupce i pan starosta obce Horka nad Moravou.

Lea Höchsmannová

Výjezdy na druhém stupni

6.A Se třídou 6. A začínáme druhý rok spolupráce. Loni, ještě na prvním stupni, jsme se stmelovali na přespávačce ve škole, letos jsme vyjeli do Cakova.

Hned první den museli žáci překonat první překážku – dojít pěšky z Náměště na Hané až na ubytování. Pro některé to představovalo po několikaměsíční distanční výuce strávené doma u počítače téměř životní výkon, ale nakonec to zvládli všichni (tímto bych chtěla poděkovat zemědělskému družstvu v Náměšti za kukuřici, kterou letos prozíravě zaseli podél cesty do Cakova.)

Tři dny plné her a týmových aktivit na téma živly a fantazie utekly jako voda a do školy jsme se vrátili celí, zdraví, s nezapomenutelnými zážitky. Kladně děti hodnotily hlavně klidnou procházku ke studánce, kdy měli čas popovídat si se spolužáky, se kterými se třeba i od března (od prvního uzavření škol) neviděli, a stavění živelných bran u potoka, domáctějším povahám pak vyhovovalo večerní promítání.

Jsem velmi vděčná za to, že mám ve třídě dvě skvělé asistentky. Bez nich by

6.B V září jsem přebírala novou třídu – 6.B. Nemohu tedy srovnávat vztahy ve třídě s minulým školním rokem. Nicméně do naší třídy nově nastupovaly dvě žákyně, třída je přijala a obě děvčata na konzultačních schůzkách tvrdila, že jsou spokojená. Nezaznamenali jsme žádné větší potíže s třídními pravidly, myslím si, že je to velká zásluha vedení této třídy na prvním stupni.

výjezd s šestáky byl nemyslitelný. Nejen, že značně pomohly s přípravou a přepravou potřebných věcí, ale i odvedly některé aktivity, takže jsem měla coby třídní učitelka možnost pozorovat chování dětí a vztahy ve třídě.

Lenka Rýznarová

V prvním pololetí šesté třídy si žáci zvykají nový styl výuky, moji žáci měli ještě jednu velkou novinku – známkování. Na obě novinky si 6.B zvykla velmi rychle a úspěšně. Obrovským pozitivem pro třídu, a i pro mě jako novou třídní, byl náš zářijový výjezdový seminář, kterého se zúčastnili všichni žáci až na jednoho, který nejel ze zdravotních důvodů.

Jana Skácelíková

7.A Třídní výjezd je jednou z tradic, které k zahájení školního roku na naší škole neodmyslitelně patří. Ani letos žáci nebyli o společné zážitky ochuzeni a konkrétně VII.A se za nimi vydala do Radíkova. Zahajovací výjezd umožňuje žákům nejen pozvolný přechod z prázdninové pohody do školního módu, ale také poskytuje příležitost strávit čas se spolužáky, se kterými se přes prázdniny mnohdy neviděli. A ta byla v tomto roce po loňské distanční výuce zvláště důležitá.

Žáci na výjezd odjížděli s jednoduchým cílem – hlavně se dobře pobavit. A, jak v závěru svého pobytu sami zhodnotili, tohoto cíle bylo dosaženo. Po celou dobu panovala uvolněná atmosféra a bylo znát, že osobní kontakt dětem za poslední období velmi chyběl. Sám jsem na výjezd odjížděl s otázkou, jak vzdělávání na dálku a omezení kontaktu ovlivnilo vzájemné vztahy ve třídě. Velmi mne potěšilo, že k žádné újmě nedošlo. Ba naopak. Z toho, jak spolu žáci komunikovali, spolupracovali a s jakou chutí se zapojovali do společných aktivit, jsem získal dojem, jako by prožitá krize zapůsobila na třídu jako tmel. Jako by byla jednotícím prvkem, který třídu spojil proti společnému nepříteli. A věřím, že i díky tomu si všichni žáci dokázali výlet užít, a mohli tak jít novému školnímu roku vstříc s novými příjemnými zážitky.

Jakub Neubauer

7.B V letošním školním roce byl význam každoročního třídního výjezdu ještě mnohem větší než v letech předchozích. Možnost strávit čas se spolužáky, které neviděli několik měsíců, přivítali snad všichni.

Vyjeli jsme hned druhý den po zahájení školního roku do nedalekého Radíkova. Program, který byl pro letošní rok připraven pod názvem Poselství od protinožců, nám přiblížil nejen Austrálii a život původních obyvatel tohoto kontinentu. Také nám představil jejich hodnoty, vztah k životu, přírodě a k sobě samým, který má obecný význam i pro nás v současném světě. V různých aktivitách jsme prověřili vzájemné vztahy, schopnost komunikace s ostatními v týmu a další dovednosti. Zažili jsme pohodovou vycházku do ZOO na Kopečku i trochu adrenalinu při noční hře.

Naladili jsme se na sebe, ale vrátit se zpět do školy a začít se učit se nám příliš nechtělo.

Milena Zapletalová

8.A a 8.B Ve středu 2. 9. jsme společně s 8.A a 8.B vyrazili do Domašova nad Bystřicí vlakem. Žáci měli za sebou jaro v distančním režimu, a tak je těšilo, že prožijí nějaký čas společně. Akce probíhala podle pravidel školního řádu, a proto žáci s sebou neměli mobilní telefony. To jim dávalo mnohem více času na společné prožitky.

Téma letošního výjezdu byly Labyrinty. Společně jsme prožili spoustu aktivit výtvarných,

divadelních i sportovních. Největší úspěch samozřejmě měla stezka odvahy a noční hra Strážce. Obě noční aktivity nám ještě zpříjemnil měsíc v úplňku. V areálu nás navštívily také domácí zvířata z vedlejší farmy: dvě prasátka a koza se čtyřmi kůzlaty. Tento společně strávený čas byl pro nás velmi důležitý po tak dlouhé době odloučení a všichni jsme si to užili.

Anna Dvorská

9.A a 9.B

Adaptační výjezd žáků obou devátých tříd proběhl ve druhém školním týdnu nedaleko obce Jívová. Tématem výjezdu v posledním ročníku je již tradičně Ostrov přežití. Volba místa v areálu Chatky Jívová byla velmi příhodná, neboť do něj vede pouze most, jinak je tento kemp z většiny stran obtékán řekou a na opačné straně jej od přístupu k civilizaci odděluje železniční trať. Iluzi ztroskotání na opuštěném ostrově žákům dokonale doplňuje ještě jedna skutečnost, a to že celá oblast je bez mobilního pokrytí. Ubytování? Na komfortní zázemí zapomeňte – většina žáků spala ve stanech.

Dobrodružná byla už samotná cesta do tábořiště. Od vlakové zastávky v Domašově nad Bystřicí nás čekal sedmikilometrový pochod ne vždy jednoduchým terénem. Další, s čím se museli účastníci vyrovnat, bylo to, že „pečení holubi“ tentokrát nelétali sami do úst, ale i obstarání potravy bylo během druhého dne na žácích. Ze základních surovin – mražená kuřata, ryby, brambory, mouka atd. museli sami na ohni připravit oběd, který by jim dodal energii na další aktivity. I přes počáteční problémy u některých

skupinek nakonec všichni pokračovali sytí a spokojení. Týmy si dokázaly rozdělit práci, využít silných stránek svých členů a připravit si chutné jídlo na vlastnoručně vytvořených ohništích.

Celým pobytem nás provázel příběh – film Trosečník s Tomem Hanksem. Žáci podle jeho vzoru vytvářeli improvizovaná plavidla a zkoušeli jejich funkčnost na rybníčku v areálu. Nechyběla ani záchrana míče Wilsona.

Přestože, nebo možná právě proto, že tento výjezd byl co do fyzických i psychických nároků na žáky asi tím nejnáročnějším, skoro všichni jej ve výsledku hodnotili jako ten nejvydařenější z celého druhého stupně. Klíčem k úspěchu byla schopnost a ochota spolupráce. Ta se žákům dařila i napříč oběma třídami, což v minulosti nebývalo vždy zvykem.

Martin Malenovský

Ohlédnutí za ~~prvním~~ ^{druhým} uzavřením škol

Již podruhé jsme měli možnost vyzkoušet si distanční výuku v praxi. Oproti jarnímu uzavření jsme už trochu věděli, co nás čeká, na jaké nástrahy je třeba dát si pozor. Dalo nám to možnost posunout se zase o krok dál.

Už jsme měli vyzkoušeno, co funguje a čemu je lepší se vyhnout. Už jsme zjistili, že pouhé zadávání úkolů (byť sebelépe zpracovaných) je jen polovinou práce. Protože elán do práce, nadšení, povzbuzení, rychlé vysvětlení a okamžitá zpětná vazba se přes počítač a papír prostě přenést nedají.

Také žáci už přijímali tuto informaci rozporupně. Už věděli, že to neznamena „mít prázdniny“, ale vrhnout se do spousty věcí sám, i když se jim tak úplně nechce. A ruku na srdce, ono se lépe pracuje tam, kde vládne pracovní atmosféra než tam, kde jsou spousty jiných lákadel.

Pracovat z domu vypadá na první pohled jako docela pohodová práce. Člověk si déle pospí, za počítač si sedne klidně ještě v pyžamových kalhotách žvýkající poslední sousto těsně před vstupem do online učebny. Odpadá čas strávený přemísťováním, barevné propisky k opravování se neopotřebovávají a spící tiskárny šetří naše lesy. Prostě jen zapnete to tlačítko na počítači a můžete pracovat. Ovšem zdání klame.... Mně tohle vstávání a cestování s rohlíkem pod paží docela vyhovuje. Nebolí tolik záda z každodenního sezení u PC, taky oči tolik netrpí, když člověk místo do monitoru sleduje tu svou pracující třídu. Nechce si rvát zoufalstvím vlasy, když žák (dnes už asi popáté) oznámí, že mu to spadlo a neví, na čem zrovna pracujeme... Prostě ten živý kontakt ničím online nenahradíme. Možná, že časem si dokážeme najít tu cestu kudy jít a ten správný poměr mezi sezením u PC a časem

pro sebe. Ale to ještě uběhnou spousty jedniček a nul...

Ladislava Šedová

Druhé uzavření školy bylo náročnější než to první. Přibyly online hodiny s žáky a opravování materiálů, které děti vypracovávaly, se přesunulo do odpoledních hodin. Měla jsem problém stanovit si čas, který věnuji každý den volnu a sobě. Pracovní doba se pro mě stala mnohem delší a psychicky náročnější, jelikož i někteří žáci rodiče začali mít vyšší nároky, vyžadovali individuální motivaci a přístup k žákům, což už jsem časově nezvládala. Bylo vidět, že někteří žáci mají s úkoly a látkou problémy, ale na nabídku doučování online nereagovali. V několika třídách jsem musela často procházet úkoly zpětně a opakovaně upozorňovat žáky na jejich odevzdávání. Vypadalo to, že si někteří udělali z uzavření školy prázdniny a čekali, že za jejich neaktivitu nenastanou žádné následky. Rodiče těchto žáků také nereagovali na výzvy a připadalo mi, že jsou jim aktivita a úspěchy ve vzdělání jejich dětí ukradené. To bylo pro mě těžké pochopit a skousnout. Musím ale i naopak říct, že spouště žákům výuka doma pomohla. Mohli se sami nebo s pomocí rodiny lépe soustředit pouze na výběr důležitých předmětů a dohnat tak problémovou látku a doplnit si znalosti. Bylo pozitivní i pozorovat žáky, kteří se naučili být samostatnější s technikou a samotným vypracováváním úkolů.

Tereza Vaňková

Mohu říct, že co se týče srovnání s prvním uzavřením škol, tak u druhého uzavření nastal velký posun. Žáci totiž měli možnost vidět instruktážní videa z matematiky a českého jazyka. Postupně se také přidala on-line výuka daných předmětů a on-line třídnické hodiny. Rodiče a žáci jak instruktážní videa, tak i on-line výuku velmi kvitovali. Také na žácích šlo vidět, že jsou rádi za možnost vidět svoji třídu a mít i nadále kontakt se spolužáky.

Líbilo se mi, že jsem s žáky mohla být skrze on-line prostředí více v kontaktu. Měla jsem tak možnost jim dané učivo podrobněji vysvětlit. Bohužel se šest žáků nemohlo on-line připojovat, mezi nimi byli tací, kterým by on-line výuka pomohla nejvíc. Na tomto bylo vidět, jak distanční výuka prohlubuje rozdíly mezi žáky.

Jaké jsou mé vzpomínky na druhé uzavření škol z pohledu mých prožitků?

Prožitkově bylo psychicky nejnáročnější období těsně po uzavření a týden před podzim. prázdninami. Rozhodnutí vlády o uzavření přišlo narychlo a bylo potřeba si rychle zvyknout na distanční výuku a podle toho se i zařídit. Do toho se pár rodičů ihned dožadovalo, ideálně každodenních on-line výuk. Organizace distanční výuky se řešila za

pochodu tak, aby vyhovovala co největšímu počtu žáků.

Podzimní prázdniny přišly opravdu velice vhod, protože byl čas se připravit na nastávající týdny a promyslet si, jak budou probíhat. Zároveň jsem obdržela pracovní notebook, bez kterého bych po technické stránce nemohla naplno fungovat. Po podzimních prázdninách byla dána jasná struktura, která vznikla na základě zkušeností a dotazníku, který rodiče vyplnili. Pevné místo v rozvrhu si našla on-line výuka z ČJ a M, která probíhala třikrát týdně. V pondělí a pátek žáci dostávali instruktážní videa z daných předmětů. Rovněž v pondělí a pátek žáci měli třídnické hodiny. Na té pateční byla možnost si odprezentovat projekt do našeho světa (ukázka v příloze), případně si vzájemně představit rozečtenou knihu.

Tedy z mých osobních prožitků mohu říct, že po podzimních prázdninách byla distanční výuka propracovanější a zaběhnutější. Z on-line hodin jsem byla mile překvapena.

Nicméně, a to se budu bohužel opakovat ze své zprávy o činnosti školy z června 2020, je velice náročné rozfázovat si pracovní čas tak, aby nezasahoval do osobního volna.

Květa Merunková

Po zkušenosti z jarní uzávěrky škol, jsem věděla, že je potřeba výuku udělat pro děti a jejich rodiče tak, aby děti nebyly přetěžované, ale aby probíhalo učení. První třída má svá specifika hlavně v tom, že si děti začínají osvojovat veškeré pracovní návyky (držení tužky, uvolňování ruky...), základní pojmy (písmeno, číslo, číslice...), dovednosti (orientace v ploše, nahoře, dole, pravá, levá...). Dál jsme musela počítat se sníženou mírou soustředění jednotlivých dětí. Proto jsem se dohodla s kolegyní M. Bartoňovou, která je párovou učitelkou v 1.A, že výuku společně zaměříme na výuková videa, která jsme po podzimních prázdninách doplnily o on-line výuku, kterou jsme vedly ve dvou půlhodinových blocích, mezi kterými byla půlhodinová přestávka, dva dny v týdnu (úterý a čtvrtek). Protože jsme si předem udělaly dotazník, abychom ošetřily možnosti připojení jednotlivých dětí, vytvořily jsme 3 výukové skupiny. První dvě se střídaly dopoledne a třetí skupina byla odpolední od 15:30, aby se mohly zapojit i děti pracujících rodičů. Po počátečních obtížích s připojením jsme výuku s úspěchem zvládly a pro děti i rodiče byly bloky výuky přijatelné, což jsme si opět ověřily on-line dotazníkem.

Abychom rodičům usnadnily a urychlily přístup k videím, ukládaly jsme videa na YouTube. Na přípravě videí se podílela i paní asistentka. Z dotazníkového šetření jsme zjistily, že pro rodiče byla takto vedená distanční výuka přijatelná, mnoho rodičů ocenilo naši práci.

Návrat do školy byl pro všechny děti radostný, ale náročný. První týden jsme se s kolegyní M. Bartoňovou věnovaly zjišťování úrovně dosažených vědomostí u jednotlivých dětí. Pro ty děti, u kterých jsme zjistily, že nezvládají učivo, jsme zřídily odpolední doučování, které stále probíhá.

Soňa Pavlíková

Michaela Bartoňová

Soňa Pavlíková AP

Po velké úlevě, kdy jsme nastoupili v září na prezenční výuku se situace v půlce října změnila. Po měsíci a půl v nové třídě jsme s dětmi přešli na distanční výuku. Na seznámení a sžití jsme s dětmi neměli moc času.

Na začátku distanční výuky jsem byla já, děti i rodiče trochu napnutí, jak to bude všechno fungovat a jak to zvládneme. Po prvních zadaných a odevzdaných úkolech a po prvním videohovoru jsme se docela uklidnili. Postupem času jsme vychytali mouchy a vše začalo fungovat. Rodiče vždy zapsali děti do tabulky na videohovory. Děti se v určený čas v úterý a ve čtvrtek připojily. Práce s dětmi ve skupinách po sedmi byla skvělá. Všechny děti pracovaly, já jsem je stíhala kontrolovat a byl i prostor pro dovysvětlení a jejich otázky. Velkou oporou při distanční výuce byli rodiče dětí. Bez jejich pomoci by se distanční výuka tak dobře nevedla.

Nakonec distanční výuka měla i své výhody zlepšila jsem své IT dovednosti, našla jsem další vychytávky na sdílení materiálů s dětmi. Poznala jsem děti i z jiné stránky, seznámila jsem se s jejich domácími mazlíčky a poznám děti po hlase i když je vůbec nevidím.

Andrea Suková

Pro prvňáčky bylo uzavření školy na podzim dost bolestné. V září si trochu zvykli na školu, na nové spolužáky, začali trénovat třídní pravidla, seznamovat se s pomůckami, zvykat si na chod školy – družiny, jídelny. A přišlo uzavření školy. Naštěstí jsme měli již dopředu zjištěno, kdo z dětí bude mít přístup na online výuku. Dvěma dětem ze třídy jsme zapůjčili tablet, zbytek dětí možnost pracovat na počítači měl.

První online hodinu jsme měli s rodiči, abychom si nastavili program vzdělávání a zodpověděli si základní dotazy. S párovou paní učitelkou jsme si rozdělily kompetence, online hodiny jsme

naplánovaly na každý den 2 hodiny, přičemž děti byly rozděleny do skupin, abychom měly možnost každé dítě sledovat. K těmto pravidelným online hodinám (matematika, psaní, čtení, angličtina, rodičovská hodina) děti pracovaly na svém týdenním plánu, který rodiče posílali vypracovaný ke kontrole v pátek. Kosmická výchova probíhala v rámci týdenního plánu.

Procvičované učivo jsme doplňovaly nahrávanými videi.

Lea Höchsmannová

Při plánování podzimní distanční výuky jsem vycházela ze zpětné vazby rodičů a přizpůsobovala výuku tak, aby děti nebyly přetíženy a zároveň pokračovaly v plánu. Sadu pracovních listů pro děti jsem chystala v tištěné podobě na celý týden, rodiče si je přebírali před budovou školy, kam mi nosili také splněnou práci. Pouze někteří rodiče využívali možnost zasílat výstupy dětí elektronicky. V porovnání s jarním poskytováním hodnocení na dálku byla pro mě tato forma práce efektivnější.

Velice mi pomohlo umožnění používat aplikaci Teams pro vedení on-line hodin. Děti si brzy zvykly na pravidelná vysílání, pouze občas jsme řešili technické potíže. Oceňuji snahu rodičů zpřístupnit dětem připojení i v náročných podmínkách (z chalupy, od prarodičů, při souběžném vysílání více sourozenců). Po návratu dětí do lavic nenastal problém s doháněním učiva.

S výukou anglického jazyka mi pomáhala párová učitelka Šárka Recová, asistentka Montessori sdružení Klára Háňková pak vedla v průběhu týdne kroužek konverzace pro skupinky dětí. Rodiče tuto možnost velmi oceňovali.

Pevně věřím, že se k distanční výuce v následujícím pololetí už nevrátíme, ale pokud by nebyla jiná možnost, jsme na tuto formu práce mnohem lépe připraveni.

Daniela Hrnková

Díky skvělé spolupráci s asistentkami se nám podařilo úspěšně přejít na distanční výuku s využitím platformy Google classroom. Žáci se zapojovali k online výuce, plnili plán (téměř všichni). S rodiči se mi zatím komunikuje dobře – neřešíme žádné konflikty, nemáme žádné spory. Myslím, že mě jako nového učitele přijali vřele a doufám, že to vydrží. Trochu mě mrzí, že jsme jako škola neměli jednotný systém, na který přejdeme až teď – ale lepší pozdě než nikdy.

Myslím, že jsme tu fajn parta. Pokud potřebuji pomoci, každý je ochotný. Dobře se mi pracuje v párové výuce a asistentky, jak již bylo zmíněno, jsou mi také velkou oporou. Klima školy je velice příjemné, všichni jsou milí a rádi mě vyslechnou.

V párové výuce bych se cítila jistější. Jsem začínající učitel a zkušenosti nemám. S Montessori výukou vůbec ne. Snažím se něco podchytit, hledám inspiraci u Jany Hruškové (pracovní listy). Kurz Montessori byl prozatím jednou, a to online formou, takže se stále cítím jako nepopsaná deska. Trochu zápolím s týdenními plány, protože vnitřně funguji spíše na „chaosu“, než „řádu“. Ale věřím, že se s tím dá pracovat. Stále je co zlepšovat.

Jiřina Sedláčková

Mám novou třídu, takže nemůžu porovnávat první a druhé uzavření škol. Klima třídy a vztahy se mi zdají dobré. Žáci zvládli učivo 3. ročníku, musíme jen více procvičovat vyjmenovaná slova, hlavně po b, v. To bychom však stejně dělali.

Tvořili jsme nová pravidla. Než jsme si je zažili, zavřeli školy.

Na úvod opět šok, uzavření škol ze dne na den. V to úterý 13. 10. horečné kopírování a rozdávání materiálů – obě mé asistentky měly co dělat.

Sláva, snad jsme rozdali dost pracovních listů do prázdnin. V ČJ jsme neměli učebnici ani pracovní sešit.

Rodičům jsem napsala, že uvažuji o sdíleném Google disku a Google Classroom. Edookit mi připadal velmi nedokonalý.

A teď to teprve začalo. Místo vydechnutí se začali ozývat někteří rodiče a požadovali docela důrazně online hodiny. S těmi jsem z jara neměla žádné zkušenosti. (Skype nebo WhatsApp ve dvou nepočítám.) Přiznám se, že jsem se jich trochu bála. To jako všichni uvidí, jak mám zařízenou pracovnu? Rodiče mi budou sledovat výuku?

Měla jsem za sebou jen krátkou ukázkou Ondry Šnevajse s Jitsi Meet. Ale nebylo zbylí. Zapojila jsem do akce manžela a zkoušela s ním videokonferenci. Dalším pokračováním byla online schůzka s rodiči přes Jitsi. Ze začátku to lidem padalo, ale nakonec jsme se dokázali bez kamer nějak spojit.

Podobně „úspěšné“ byly další Jitsi hodiny. Navíc mi nejmenovaný rodič napsal, že Jitsi není zabezpečené a může se tam připojit kdokoli.

Tak jinak. Teams. Opět večery s manželem, každý v jiné místnosti a trénink. Ten mě ale nepřipravil na setkání s celou třídou ani vzdáleně. První hodina přes Teams byla úplně propadák. Stihli jsme to, co v reálu trvá 10 minut. Ale postupně se hodiny zlepšovaly.

Mezitím jsem na online školení k Edookitu 19. 10. náhodou zaslechla kolegy z 2. stupně říkat, že jdou soubory přikládat přímo k domácím úkolům, když je člověk založí přes zápisník. Takže nebudu muset prohledávat zprávy a hledat v přílohách úkoly? Svitla mi naděje. Hned jsem takový úkol zkusila vytvořit a ono to fungovalo! Navíc tam lze napsat krátkou zpětnou vazbu. Tento okamžik mě asi s Edookitem usmířil. I když stahování souborů trvá dlouho.

Navíc mi pomohlo, že byl přístup umožněn i asistentkám. Takže už jsem na kontrolu prací nebyla sama! Díky, děvčata.

Takže jsem si postupně vychovala asistentky, rodiče i děti v práci s Edookitem, používali jsme i cvičení v Grammar.in a také populární Kahoot kvízy a WhatsApp. Pěkně jsme se zaběhli. Většina žáků plnila zadané úkoly. Případné problémy jsme řešili individuálně. A pak jsme se vrátili do školy. 😊

Díky za podporu Martě, za sdílení zkušeností Dance a Soně, Markétě za tip na Grammar.in.

Doufám, že příště už budeme lépe připraveni. Snad zvládneme pochopit Microsoft Office 365 a budeme využívat více než vzdálenou výuku přes Teams.

Jana Hrušková

Jarní distanční výuka byla nečekanou, pro všechny naprosto novou zkušeností. Každý se s ní popral, jak uměl.

Když se situace opakovala na podzim, měla většina z nás už nějakou představu, co výuka na dálku obnáší a jakým stylem bude v nastalých podmínkách vyučovat.

V naší třídě jsme si poměrně brzy dokázali s dětmi, potažmo rodiči, nastavit pravidla, režim, systém úkolů a pravidelnou online výuku. Zpočátku jsme trochu bojovali s technikou při online hodinách, kdy se spojení ne vždy podařilo, chvíli také trvalo, než se děti naučily dodržovat pravidla online výuky, vypínat a zapínat si mikrofon, hlásit se apod.

Byli jsme ale rádi, že se můžeme setkávat aspoň touto online formou, přestože efekt nemohl být stejný jako při běžném vyučování. Poznali jsme se zase z jiné strany a seznámili se společně snad se všemi domácími mazlíčky ze třídy 😊.

Pro naše montessori děti bylo obrovskou výhodou to, že si umějí práci samy naplánovat, jsou zvyklé pracovat s kontrolou, a protože jsou vedeny k samostatnosti, myslím si, že většina z nich zvládala distanční výuku i v domácím prostředí obstojně.

Nevýhodou montessori vzdělávání při distanční výuce je určitě absence montessori pomůcek. Ve škole pracujeme v ranním bloku na různých typech pomůcek, kosmickou výchovu vyučujeme projektovým učením, nepoužíváme učebnice, děti jsou zvyklé si nové učivo „osahat“, vyvodit samostatně na pomůckách. O tohle všechno děti z montessori tříd při online výuce přišly.

Pro nás učitele to bylo náročnější na přípravu. Shánět si výukové materiály, učebnice, vytvářet pracovní listy apod. Nemluvě samozřejmě o elektronickém opravování zadaných úkolů, které zabere mnohem více času. Času stráveného u počítačů bylo opravdu hodně.

A i když jsme všichni museli vystoupit ze své komfortní zóny a pro někoho to bylo velmi obtížné, myslím, že se nám nakonec podařilo distanční výuku zvládnout bez větších problémů.

Nic ovšem nenahradí prezenční výuku, ať už jde o sociální kontakt, společné sdílení, motivaci, či bezprostřední reakci žáků během vyučovacích hodin.

Kamila Fojtášková

Moje pocity v průběhu uzavření škol a v průběhu distanční výuky byly zpočátku spíše nepříjemné. Měla jsem obavy, jak zvládnou online výuku. S videohovory s žáky jsem dosud neměla zkušenost a zároveň mi ve spojení s prvňáčky přišly nereálné. Mluvení do obrazovky počítače ve srovnání s reálnou výukou ve školní třídě se mi zdálo být nepřírozené, nepříjemné... Nakonec jsem ale byla mile překvapena, že jsem to dokázala, a že to bylo někdy i příjemné, zábavné, a také přínosné. Každopádně otevření škol a návrat dětí „do lavic“ jsem s nadšením uvítala.

Náročné bylo se „za pochodu“ seznamovat se systémem Edookit, sladit a sjednotit komunikaci s rodiči žáků (zadávání úkolů, sdílení různých materiálů)

Šárka Müllerová

Vlivem nepříznivého vývoje epidemiologické situace se po začátku roku žáci ve škole příliš neohřáli a brzy se opět přešlo na distanční režim výuky. Zážitky z jarních měsíců nám však přinesly cenné zkušenosti, které jsme s kolegy sdíleli nejen na oficiálních společných setkáních, ale také při běžných rozhovorech. Do druhé výzvy v podobě vzdělávání na dálku jsme tak šli mnohem lépe připraveni.

Velkou pomocí pro nás všechny byl přechod na elektronický systém žákovských knížek a třídní knihy, Edookit. Oproti jaru jsme tak disponovali jednotnou platformou, v rámci níž jsme mohli s žáky nejen lépe a přehledněji komunikovat, zadávat a hodnotit jejich práce, ale také se společně setkávat na online hodinách. Sami žáci tuto platformu velmi kladně hodnotili s tím, že jim do této formy vzdělávání vnesla lepší řád a systém. Dokázali se tak lépe orientovat v požadavcích jednotlivých učitelů a měli také lepší přehled o svých povinnostech. I když pro nás všechny byl tento systém zcela nový a chvíli trvalo, než jsme se s ním dostatečně sžili, věřím, že nám výrazně pomohl tuto krizi překlenout.

Nespornou výhodou oproti jarní distanční výuce bylo větší využívání videokonferencí a online hodin. Některá témata, obzvláště ta abstraktního charakteru, bylo pro žáky velmi náročné pochopit samostatnou prací. Oceňovali proto možnost sejít se na online hodině, vše si vyzkoušet, doptat se, nebo si jen ověřit správnost svých vlastních postupů.

Vzdělávání na dálku je velmi náročné. Nejen že žáci, mimo zmíněné online hodiny, postrádají okamžitou interakci s vyučujícím, zároveň je pro mnohé z nich dlouhá doba, kterou strávili mimo školní lavice, komplikovaná i z hlediska koncentrace a pracovní hygieny. Někteří žáci tak velmi snadno ztráceli pracovní návyky a stávalo se pro ně stále náročnějším si své povinnosti hlídat a pracovat při plném využití svého

potenciálu. Na druhou stranu nás však všechny tato situace nutila zlepšovat se v oblasti práce s moderními technologiemi. Vezměme si tak ze současného stavu to pozitivní, byť má toto slovo v posledních měsících poměrně negativní konotaci, a věřme, že jsme zase o něco lépe připraveni na nástrahy rotačního systému vzdělávání.

Jakub Neubauer

Narozdíl od jara byla hodně zjednodušená komunikace a práce díky sjednocení platforem na Edookit. Online hodiny také fungovaly lépe, než jsem čekal a obecně i spolupráce dětí byla skvělá. Z mých skupin, pokud vím, nebyl nikdo ani nějak vynechán, za což patří dík i asistentkám, které ses s žáky, u kterých by to mohlo hrozit, snažily a pracovaly s nimi. Nejhůře to asi odnesla pracovní morálka dětí, protože přeci jen doma je doma a po návratu do školy je ta aklimatizace těžší, nicméně ani to nebyla taková hrůza.

Čeněk Cvešper

Když jsme v září nastupovali do školy, všichni jsme doufali, že tento stav vydrží co nejdéle. Počítali jsme ale s tím, že se režim pravděpodobně dříve nebo později opět změní. Díky tomu bylo možno připravit se na další kolo distanční výuky. S kolegy jsme sdíleli své zkušenosti z jara a získávali jsme tak další možnosti zkvalitnění dálkové výuky. Zdokonalovali jsme se v práci s platformami, které umožňují online konference a učili se zacházet s novými nástroji Edookitu, aby bylo vše co nejsnazší jak pro nás učitele, tak pro žáky.

Distanční výuka je náročná, ale zároveň nás rozvíjí. "Nutí" nás být kreativní jiným způsobem, než když se chystáme na hodiny, na kterých budeme fyzicky ve škole my i žáci. Je potřeba látku předávat trochu jinak, takže je nutno uzpůsobit tomu i své materiály, online hodiny, úkoly.

Veronika Neubauerová

Do druhé vlny distanční výuky jsem vstupovala téměř s odporem. Sotva jsme stačili s dětmi vyrovnat "jarní nejasnosti", seznámit se s elektronickou žákovskou a celým systémem Edookit, už to byl náš hlavní komunikační kanál jak s dětmi, tak s rodiči. Po jarní zkušenosti jsem okamžitě přistoupila k on-line výuce, protože mi to hlavně v matematice dává smysl. Tentokrát jsem třídu rozdělila na dvě skupiny, abychom mohli lépe diskutovat.

Myslím, že se velmi vyplatilo nasadit tyto hodiny pravidelně, každý týden dvě povinné a jedna dobrovolná. Po překonání počátečních problémů s připojením se žáci účastnili téměř všichni. Dobře se mi tento rytmus hodin spojoval s metodou Hejného – první hodina vysvětlení zadání, aby úlohy uchopili všichni a věděli, jak řešit. Mezitím čas na vlastní samostatnou nebo skupinovou práci a znovu on-line představení žákovských řešení a postupů.

V chemii jsem také sáhla raději po on-line hodinách než jen zadávat písemné úkoly. Přínos vidím i v tom, že to člověka přinutí hledat jiné zdroje, využívat média a internet v daleko větší míře než v prezenční výuce. Z reflexe žáků i rodičů vyplynulo, že v druhé vlně se děti chovaly daleko samostatněji a víc přebíraly zodpovědnost za své učení.

Milena Zapletalová

Druhá vlna koronaviru nás neminula a školy se na zhruba měsíc a půl na podzim opět zavřely. Největší rozdíl byl ten, že s podzimní vlnou většina učitelů více méně počítala a byli jsme na ni lépe připraveni.

Při srovnání jarní a podzimní vynucené distanční výuky vidím největší rozdíl v připravenosti na tento způsob výuky. Škola se sjednotila na jednom hlavním komunikačním nástroji – systému Edookit. Absenci jednotné platformy považuji za největší nedostatek jarních měsíců. V září a začátkem října jsme se jako učitelé také naštěstí stihli seznámit

s možnostmi videohovorů přes internet. Pro většinu z nás to bylo něco naprosto nového a potřebovali jsme si tyto nástroje vyzkoušet, než s nimi vyrazíme mezi žáky.

Pravidelné zařazování video hodin pomohlo velmi výrazně zkvalitnit vzdělávání oproti jarním měsícům, kdy jsme se bohužel většinou omezili jen na zadávání a kontrolování úkolů. Zpětně považuji to, že jsem do videohovorů na jaře nešel, za chybu. Obava z neznámého způsobu práce převážila nad potenciálními přínosy.

Martin Malenovský

Od začátku září jsem se bála, že dojde opět k uzavření škol. Věděla jsem, že se tomu nevyhneme, otázka byla, kdy k tomu dojde. Ve srovnání s jarem přechod na distanční výuku nebyl tak náročný, protože jsme s tím všichni počítali, učitelé, žáci i rodiče se (na)učili pracovat s Edookitem. I tak byly první dny složité, ale díky spolupráci a dobré vůli všech zúčastněných distanční výuka probíhala a probíhá celkem úspěšně. Velkou novinkou pro mě byly třídní schůzky online, kterých jsem se dost obávala. Rodiče i žáci však byli velmi vstřícní a komunikativní, a i v tomto formátu jsme byli schopni si vše důležité sdělit.

Jana Skácelíková

Druhé uzavření škol jsem zprvu brala jako vyloženě negativní a navyknutí si na nový standard bylo těžké. Po krátké době jsme však s dětmi dokázali nalézt rytmus a schůdný způsob výuky. Děti, rodiče i já jsme si zvykli a pokusila jsem se z těchto podmínek vytěžit maximum. Distanční výuka nemůže plně nahradit prezenční výuku, ale její výhodou je například snížení rušivých faktorů během výuky, kdy se žáci navzájem rozptylují. Dále mohou šikovnější žáci pracovat individuálněji a efektivněji. Pokud mají žáci vůli studovat, mohou si toho odnést spoustu i z distanční výuky.

Alžběta Juříková

Druhé uzavření škol pro mě bylo daleko lepší než to první. Nějak jsem s tím podvědomě počítal a byl tak čas se na to přichystat. Měli jsme větší zkušenosti. Byla dána jasná pravidla zadávání a odevzdávání úkolů přes Edookit a videokonference přes JitSi. Vyhláškou byla také dána povinnost žáků se vzdělávat. Žáci byli také daleko lépe připraveni. Podařilo se nám druhou uzavírku škol zvládnout vcelku v pohodě.

Žáci se zapojovali a až na výjimky plnili zadané úkoly. Rodiče mi většinou pomáhali. Přijde mi, že jsme si na to nějak zvykli. Nebyla to taková rána jako na jaře, kdy s tím nikdo nepočítal.

Distanční výuka samozřejmě nemůže nahradit klasickou výuku ve školách, ale věřím, že třetí uzavírka (bude-li) už bude hračka a podaří se nám to zvládnout zase o kousek lépe.

Miroslav Kubíček

Při druhém uzavření škol mi vyhovovalo, že komunikace se žáky probíhala jen v Edookitu, včetně zadávání úkolů. Možnost vést online hodiny byla pro mě výzva a jsem ráda, že jsem to zkusila. Měli jsme vždy jednu hodinu zeměpisu online a na druhou jsem žákům zadávala samostatnou práci.

Přes počáteční technické problémy se zapojovala většina žáků. Při práci jsme používali atlasy, žáci hledali odpovědi na otázky a zapojovali se do diskuse. Zároveň jsme si vždy společně udělali zápis do sešitu. Pro mě jako učitele, který vedl online hodinu, bylo důležité si promyslet strukturu hodiny, aby žáci byli v hodinách aktivně zapojeni.

Martina Hricová

Jak to vidí asistenti?

Druhé uzavření škol mi přišlo oproti prvnímu mnohem lépe zorganizované, všichni jsme mohli něčím přispět. Já jsem během distanční výuky byla "napojená" na žáka 1.A, se kterým jsem každý den pracovala na zadaných úkolech, a tak jsem se mohla na online výuce aktivně účastnit. V době, kdy byla škola prázdná, jsem si znovu potvrdila, že ve škole plné dětí je mi prostě nejlíp. Jsem ráda, že jsme zpátky a doufám, že už to tak zůstane.

Martina Vachutková

Ve srovnání s jarem se děcka hodně posunula. Na jaře jsme zůstali doma ze dne na den, tak to bylo jiné, než je to teď. Tím, že se letos s Edookitem seznámili, tak to bylo pro ně snazší.

Domluvila jsem si on-line setkání, intervenci s žáky ze třídy mimo on-line vyučování. V on-line hodinách jsem byla s celou třídou, abych je slyšela, jak se zapojují do výuky, snažili se být aktivní, následně jsem je za to chválila.

Jak je znám, tak měli strach se zeptat, motivovala jsem je k tomu, aby se dotazovali na všechno, co jim není jasné. Někdy se stalo, že jsem jim ráno psala, prozváněla na ranní vyučování, bylo to někdy zábavné a úsměvné.

Na našem setkání, intervenci jsme společně pracovali na úkolech. Návodnými otázkami jsem je vedla k tomu, aby sami vypracovali úkoly, které mi poslali na e-mail, zkontrolovala jsem spíše gramatiku a úpravu, aby to učitelé přečetli, nijak zásadně jsem jejich vypracování neměnila. Poradila jsem jim i ohledně systému pracovních úkolů. Zaměřit se, které jsou delší, časově náročné, bude to pro ně přínosné i při dalším studiu ve škole.

Mimoto jsme spolu mluvili o on-line výuce, co se jim líbilo, nelíbilo, co se naučili a jestli se těší zpátky do školy za kamarády,

které předměty je baví, co se v nich naučili. Povídání bylo zajímavé.

Tato výuka mě bavila, těšila jsem se na každý den, kdy je uslyším a budu s nimi aspoň na dálku. Líbilo se mi, že jsem se naučila nové zkušenosti a pracovat i v on-line systému.

Pavλίna Antonyová

Rozdíl mezi distanční výukou na jaře a nyní pro mě nebyl skoro žádný. Stejně jako na jaře můj klient (poruchy pozornosti, chování) nejevil velký zájem o spolupráci on-line. Na mé několikrát nabídky pomoci vždy reagoval tím, že vše zvládá a mou pomoc nepotřebuje. Po několika neúspěšných pokusech o navázání spolupráce jsem se s maminkou žáka dohodla, že když budou potřebovat mou podporu a pomoc, jsem stále k dispozici a ozvat se mohou kdykoliv, což se stalo jen velice málo. Podobně to proběhlo ještě s jedním žákem ze 7. A.

Tak jsem byla, stejně jako na jaře, v kontaktu jen s jednou žákyní ze 7. A, která byla a je za mou pomoc ráda. Pracovaly jsme intenzivně každý den. Dělal jsem jí podporu hlavně v předmětech Aj, Nj, Čj, M a občas F. Tato spolupráce byla na výborné úrovni. Myslím, že se nám práce dařila.

Co pokládám za super věc, která se oproti jaru zlepšila a vnímám ji jako velký posun vpřed v distanční výuce, bylo zavedení dalších on-line hodin z některých vyučovacích předmětů. A také to, že vyučující brali účast na on-line hodinách jako stěžejní a o to bylo méně úkolů k samostatnému vypracování (hlavně v Čj a M). Myslím, že tímto se hodně ulevilo hlavně slabším žákům, kteří u samostatného plnění úkolů strávili mnohem více času než při výuce ve škole.

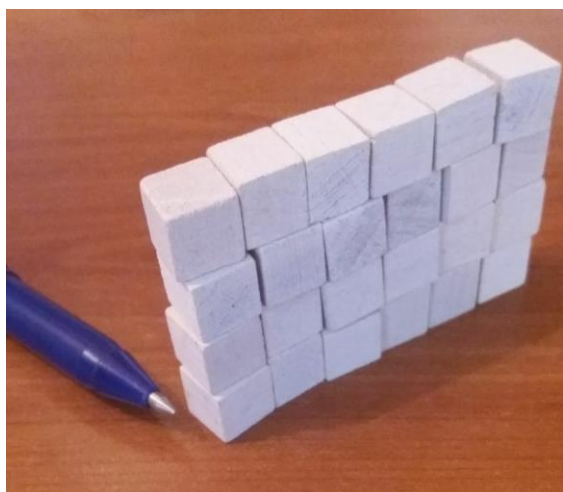
Bylo by fajn, kdybych se příště mohla více účastnit on-line hodin a tím byla

více zapojená do chodu celé třídy a komunikace s ostatními učiteli. Myslím, že bych tím i více získala zpětnou vazbu na mou práci, která mi dost chybí.

Jinak mě práce asistentky on-line baví. Když teda funguje technika a nezlobí wifina...

Přikládám fotku. Jedná se o matematiku – hledání bodu ve čtvercové síti dle zadání a určování rozměrů kvádrů – hledání více řešení

Dana Kacálková

Uzavření škol jsem ze začátku vnímala jen pozitivně. Děti a rodiče spolu zase budou trávit více času. U mnohých v klidu a v pohodě. Lépe se poznají. A prožijí to, na co by za normálních okolností třeba ani nebyl čas. Fajn také bylo, že rodiče mohli nahlédnout do online hodin svých dětí (pokud je děti nechaly) a zjistili, kolik času a péče učitelé jejich dětem věnují. Děti se naučily být samostatnější a zcela určitě se zvýšila jejich počítačová gramotnost.

Výhodu pro učitele moc nevidím. Možná tu, že si někteří mohli pospat déle než jindy, ale jen v tom případě, že se nebudili brzy ráno s hrůzou a nepřemýšleli nad tím, jestli zadali, odeslali, zkontrolovali, odpověděli na vše, co měli. Jestli je technika opět zklame/nezklame. Pro mě osobně bylo skvělé to, že jsem nemusela řešit oblečení pro mě a děti. Oblékli jsme se pohodlně. A klidně 3 (?) dny po sobě do stejného oblečení (prostě triko a něco k tomu).

Z vlastní zkušenosti vím, že učit své děti doma a zároveň učit děti ze třídy online nebylo vždy jednoduché skloubit. Výuka probíhala vždy dopoledne (odpoledne se muselo do přírody). Moje děti vypracovávaly své úkoly a 3x týdně měly online výuku. Občas mě potřebovaly k vysvětlení nového učiva, občas jsem měla tu potřebu já, aby je to více bavilo a vše si lépe propojily a zažily. Pak už čekaly děti ze třídy na kroužek angličtiny přes WhatsApp, který byl dobrovolný, děti se na něj hlásily a těšily se. Stejně jako já na ně. Bylo fajn vidět jejich tváře a sdílet své každodenní radosti a starosti. Popovídat si česky i anglicky. I když jsem nepřitelem telefonování, no a s kamerou – to už vůbec ne, nikdy! Překonala jsem to. Přesto jsme všichni zase těšili na normální dny a setkání naživo, tváří v tvář, i když s rouškou (do které se mimochodem pohodlně zívá a nelámu si hlavu pro případný mák v zubech). Takže otevření škol přišlo podle mě v pravý čas. Doma jsme se nabažili, něco nového se naučili a už jsme zase tam, kde máme být. Protože osobní kontakt nic nenahradí!

Klára Hánková

Jakmile se uzavřela škola, bylo mi jasné, že s děvčátkem, kterému asistuji, nemohu pracovat distanční online výukou. Potřebuje osobní, individuální přístup, pomoc při držení tužky, dopomoc při manipulaci s kartičkami, sešitem aj.

Takže jsem se dohodla s rodinou a docházela za ní domů několikrát týdně na domácí výuku. Práce to byla hezká, děvčátko bylo ve svém prostředí spokojené, naladěné k práci. Skvělé bylo, že během dvouhodinové práce jsme stihly procvičit matematiku, český jazyk, psaní, a dokonce i počátky čtení.

Druhé uzavření školy jsme zvládly pěkně, a to díky našemu oboustrannému kladnému a aktivnímu přístupu.

Yvona Eliášová

Školní družina

Po úspěšném startu školního roku, zvládnutí zápisu do školní družiny, organizace oddělení, zahájení zájmových aktivit a seznámení se s žáky 1. ročníků, opět zavíráme školu... Co dál?

Na 14.10. svoláváme metodickou schůzku vychovatelek a připravujeme podporu učitelům při jejich náročné a úctyhodné distanční výuce. Rozdělujeme si služby ve škole, každý den od 8 do 12 hodin tiskneme, kopírujeme a vydáváme připravené materiály, pomůcky, knihy a úkoly pro žáky i rodiče.

Nastává personální krize v mateřské škole a jsme požádány o výpomoc. Daniela, Kamila a Lucie nastupují do MŠ jako učitelky a zvykají si na nové prostředí, malé děti i organizaci – nebylo to snadné:).

S nástupem do školy nejdříve otevíráme dvě ranní oddělení a čtyři odpolední, po dalším rozvolňování

rozdělujeme žáky dle ročníků a vzniká osm oddělení ŠD. Nyní působí jako další vychovatelé Ondra Fišer a Pavla Kubíčková. Hlavně zdraví a sílu zvládat změny a nová pravidla!

Miluse Žitníková

Ve školním roce byly v rámci školní družiny nabídnuty žákům zájmové aktivity – arteterapie, keramika a mozaika, od září 2020 přibyla animace. Žáci se zde seznamují s výtvarnými technikami, ale zároveň se učí lepší komunikaci, vzájemnému respektu a tvořivosti. Velký zájem jsme organizačně zvládli, ovšem mockrát jsme si to neužili...

Táňa Kasalová

ZPRÁVA O ČINNOSTI ŠKOLY

ZÁŘÍ–PROSINEC 2020

ZŠ a MŠ Horka nad Moravou

Lidická 9

783 35 Horka nad Moravou

www.zshorka.cz

Ředitelka školy:

Mgr. Sylva Stavarčíková

stavarcikova@zshorka.cz

Redaktor zprávy:

Mgr. Lenka Rýznarová

